

af Levnetsmidler eller Eignende og tro saaledes at kunne afgjøre sin Taknemmelighedsgjæld. Nei i saadanne Forhold viser man sin Hengivenhed ved den hensynsfulde Maade, hvorpaa man i Livet stiller sig til en saadan Mand, og det tror jeg i Sandhed ogsaa vilde være Præsten herere, om man stillede sig saaledes til ham, istedetfor ligesom at afgjøre Sagen ved en eller anden materiel Gave. Vi maa desuden ikke glemme, at et af Præstens Hverv er at opfordre til Velgjørenhed, at paavirke de mere Velhavende af hans Menighed til at give til de værdige Nødlidende; men jeg behøver jo ikke at komme ind paa, at en saadan Opfordring er mere vanskelig at stille, naar man selv staar med aaben Haand, som lukker sig om, hvad der lægges i den.

Den ærede Minister yttrede ved Sagens første Behandling, at geistlige Embedsmænd kunde man nok tillade at modtage Gaver, idet der ikke kunde være Tale om, saa vidt jeg miudes hans Udtryk — en Bønning af Retten. Ministeren har vistnok overset — og det anser jeg for meget rimeligt; jeg tænkte ikke selv derpaa i Diebliffet —, at det kan være Tilfældet, hvor der virkelig kunde være Tale om en saadan Bønning af Retten. Det er ikke ualmindeligt paa Landet, at en Mand, der ønsker sit Barn udfrevet af Skolen ved 13 Aars Alderen, skjøndt det ikke er nodent dertil, eller ønsker at faae det konfirmeret, skjøndt Præsten finder, at det ikke har opnaaet det Lavmaal, som er fornødent, sender Præsten en Gave, forinden han kommer med sit Andragende. Det er ikke ualmindeligt. Jeg mener paa ingen Maade, at Retten derfor bøies, men jeg siger, at det kan faae Udseende deraf, og allerede det er meget beklageligt. Ministeren nævnte ved samme Leilighed — og det Samme skete i Dag fra den ærede Ordførers Side — at det var en gammel, nedartet Skif at give disse Gaver. Nei, den gamle Skif er netop det, som de Herrer forkaste, Dftringen, der finder Sted i Kirken. I de Aarhundreder, hvori Katholicismen fandtes heri Landet, skete al Dftring i Kirken; men vel at mærke ikke til Præsten, den skete til Kirken; den skete til forskjellige Hjemme, til Kirkers Opbyggelse, til Fattiges Understøttelse, og maaste ogsaa noget af disse Bidrag blev benyttet til Præsternes Løn. Det, der kom ind, var som sagt til Kirken og ikke til den paagjældende Præst. Jeg vil for mit Vedkommende særdeles gjerne holde paa denne ældgamle Skif. At Præsten staar for Altret, medens der offres, og beder, at Gaverne maa indflyde rigelig, det er smukt og passende, naar det ikke er til ham selv, at Gaverne ydes; anderledes stiller det sig, naar det som nu er ham selv, der skal have Gaverne. Nei, giv disse en anden Udseelse og behold saa Dftringen i Kirken. Siig, at Gaverne skulle tilfalde for Exempel de Fattiges Kasse eller et eller andet af de mange Hjemme, hvortil der er Trang; lad

Gaverne blive bestyrede af Præsten, maaste i Forbindelse med en af Sognets Udvalgt, saa er det en smuk Skif, der desuden vil kunne være til megen Nytte; thi Folks Forfængelighed og den Gnes Trang til at gjøre, hvad den Anden gjør, vil lede til, at der vil indflyde Beløb ligesaa rigelig som under det nuværende Offer, men som sagt under en anden Udseelse.

Det er jo saa, at naar man i en lang Mærække har været Medlem af forskjellige Repræsentationer, saa kommer man let derhen, at man ikke undres over Noget; men hvis det virkelig kunde være muligt, at der udkom en Lov, hvori hele det gamle Forhold, det, som man især har beklaget, fordi det undergraver Præstens Værdighed og Myndighed, bibeholdes, da kan jeg ikke negte, da maatte man undre sig. Naar man erindrer, at man er i Aaret 1876, naar man har et aabent Die for, hvorledes der baade i store og smaa Kommuner debatteres og diskuteres ethvert Træk af Præsten, og hvorledes Mange desværre der ere tvirge for at undergrave hans Betydning, hans Værdighed, hans Myndighed, hans Ansæelse, naar man tillige veed, at der fra anden Side — jeg taler ikke, om med eller uden Berettigelse —, nemlig fra Videnskabens Side, graves under den Grund, hvorpaa Præsten staar, da maa det høilig undre En, om man vilde vedtage en saadan Bestemmelse, som aabenbart maa lede Præsten ud i Fristelse.

Formanden: Jeg tror, at det ærede Medlem ved flere af de Ytringer, der faldt fra ham, er gaaet ud fra Forudsætninger, som gjerne for den Enkeltes Bevidsthed kunne være rigtige, men som man ikke maa betragte som almindelig anerkjendte. Denne Bemærkning finder jeg Anledning til at gjøre, for at de faldne Ytringer ikke skulle give andre Medlemmer Anledning til Misforståelse. Vor tredie Behandling burde jo være forholdsvis kort.

Ogenbøll: Det, som jeg ønsker at sige et Par Ord om, er de Vædringsforslag, som den sidste ærede Taler udførlig behandlede, nemlig Vædringsforslagene Nr. 6 og 7. Jeg ønsker at udtale mig om dem, fordi jeg vel formelt staar blandt Forslagsstillerne, men dog ikke kan tiltræde dem. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 6 har jeg saa meget mere Grund til at udtale mine Betænkkeligheder, som den ærede Ordfører ihensillede dets Vedtagelse til Thinget, idet han mente, at der i og for sig ikke var Noget derimod at erindre. Det vil jo ses, at Vædringsforslaget gaar ud paa at Præsterne ikke heller skulle være berettigede til Betaling for Udstedelsen af Daabs-, Konfirmations-, Vielses- og Døds-Attester. Jeg kan nu ganske vist give den ærede sidste Taler Ret, naar han siger, at, naar en Embedsmænd er pligtig til at udføre en Handling,